

Ευαγγελικός Μοναχισμός (1ο Μέρος)

/ [Πεμπτουσία](#)

Image not found or type unknown

Το Ευαγγέλιο του Κυρίου μας Ιησού Χριστού είναι ευαγγέλιο, δηλαδή χαρμόσυνο άγγελμα, γιατί φέρει στον κόσμο όχι απλώς μια νέα διδασκαλία, αλλά μια νέα ζωή σε αντικατάστασι της παλαιάς. Η παλαιά ζωή κυριαρχείται από την αμαρτία, τα πάθη, την φθορά, τον θάνατο και βασιλεύεται από τον διάβολο. Παρ' όλες «τις φυσικές» της χαρές αφήνει μια πικρή γεύσι, γιατί δεν είναι η αληθινή ζωή, για την οποία πλάσθηκε ο άνθρωπος, αλλά ζωή φθαρμένη και αρρωστημένη και γι' αυτό σημαδεμένη από το αίσθημα του παραλόγου, του κενού, και του άγχους.

Η νέα ζωή προσφέρεται στον κόσμο από τον Θεάνθρωπο Χριστό, ως δώρο και δυνατότης για όλους τους ανθρώπους. Ο πιστός ενώνεται με τον Ιησού Χριστό και

έτσι κοινωνεί την θεία και αθάνατη ζωή Του, δηλαδή την αιώνια = αληθινή ζωή.

Προϋπόθεσι για να ενωθή ο πιστός με τον Χριστό και να ζωοποιηθή, είναι να πεθάνη πρώτα μέσω της μετανοίας ως προς τον παλαιό άνθρωπο. Πρέπει να σταυρώση και να θάψη κανείς πρώτα τον παλαιό άνθρωπο (δηλαδή τον εγωισμό, τα πάθη και το ιδιοτελές θέλημα) στον Σταυρό και στον Τάφο του Χριστού, για να αναστηθή μαζί του και να «περιπατήση εν καινότητι ζωής» (Ρωμ. 6, 4). Αυτό είναι το έργο της μετανοίας και η άρσις του Σταυρού του Χριστού. Χωρίς την μετάνοια, δηλαδή το διαρκές σταύρωμα του παλαιού ανθρώπου, ο πιστός δεν είναι δυνατόν να πιστεύση ευαγγελικά, δηλαδή να παραδώση ολόκληρο τον εαυτό του στον Θεό και να αγαπήση «Κύριον τον Θεόν εξ όλης της καρδιάς και εξ όλης της ψυχής και εξ όλης της διανοίας και εξ όλης της ισχύος του (Μαρκ. 12, 30).

Γι' αυτό και ο Κύριος έθεσε ως θεμέλιο του ευαγγελικού κηρύγματος και ως προϋπόθεσι της πίστεως την μετάνοια. «Μετανοείτε και πιστεύετε εν τω ευαγγελίω» (Μαρκ. 1, 15). Δεν απέκρυψε ακόμη ότι η ζωή της μετανοίας είναι δύσκολη και ανηφορική. «Στενή η πύλη και τεθλιμμένη η οδός η απάγουσα εις την ζωήν» (Ματθ. 7, 14) και ότι το να την βάδισις σημαίνει να σηκώσης τον Σταυρό της μετανοίας. Διότι ο παλαιός άνθρωπος, δεν υποχωρεί χωρίς βία και ο διάβολος δεν νικιέται χωρίς σκληρόν πόλεμο.

Την στενή και τεθλιμμένη οδό της μετανοίας υπόσχεται να ακολουθήση διά βίου ο μοναχός. Αποσπάται από τα πράγματα του κόσμου για να επιτύχη το μοναδικό που επιθυμεί, να πεθάνη σε σχέση με την παλαιά ζωή για να ζήση την νέα ζωή, που του προσφέρει ο Χριστός μέσα στην Εκκλησία. Την τελεία μετάνοια επιδιώκει ο μοναχός με την συνεχή άσκησι, αγρυπνία, νηστεία, προσευχή, με την εκκοπή του θελήματος και την αδιάκριτη υπακοή στον Γέροντα. Με όλα αυτά βιάζει τον εαυτό του να αρνηθή το ιδικό του εγωιστικό θέλημα και να αγαπήση το θέλημα του Θεού. Μοναχός είναι «βία Φύσεως διηνεκής». Έτσι πληρώνει τον λόγο του Κυρίου «Η βασιλεία των ουρανών βιάζεται και βιασταί αρπάζουσιν αυτήν» (Ματθ. 11, 12). Μέσα στις ώδινες του τοκετού της μετανοίας γεννάται σιγά - σιγά ο καινός και κατά Θεόν άνθρωπος.

Στον αγώνα της μετανοίας εντάσσεται ο αγώνας της συνεχούς επιτηρήσεως των λογισμών, ώστε να αποβάλλη κάθε κακό και δαιμονικό λογισμό, που θέλει να τον μολύνη και έτσι να διατηρή καθαρή την καρδιά του, για να ενοπτρίζεται τον Θεό κατά τον μακαρισμό «Μακάριοι οι καθαροί τη καρδιά, ότι αυτοί τον Θεόν όψονται».

Η κατά του εγωισμού και των παθών νίκη κάνει τον μοναχό πράο, ειρηνικό και ταπεινό, κυριολεκτικά «πτωχόν τω πνεύματι» και μέτοχο όλων των αρετών των μακαρισμών. Τον κάνει επίσης «παιδί ον», όπως εκείνο, που εμακάρισε ο Ιησούς και εζήτησε όλοι να το μιμηθούν, αν θέλουν να εισέλθουν στην Βασιλεία Του.

Όλη η ζωή του μοναχού γίνεται σπουδή μετανοίας, το ήθος του, ήθος μετανοίας. Μοναχός είναι ο επιστήμων της μετανοίας, εκείνος που «στηλογραφεί την ζωήν της μετανοίας» (Κανών μγ' Στ' Οικουμ. Συνόδου) σε όλη την Εκκλησία. Το πένθος και τα δάκρυα της μετανοίας είναι το πιο εύγλωττο κήρυγμα

Το όλο σχήμα του άλλωστε (σχήμα εκουσίου θανάτου) κρίνει τον κόσμο. Ο κόσμος πάλι, που κρίνεται σιωπηλά από τον μοναχό, αν δεν συμμερισθή την μετάνοια του μονάχου, τον αποστρέφεται, τον καταφρονεί, τον μισεί, τον θεωρεί ως μωρό. Αλλά με αυτά ατά μωρά, ασθενή, αγενή και εξουθενωμένα του κόσμου» ο Θεός καταισχύνει τους σοφούς (Α' Κορ. 1, 27).

Όντας ο μοναχός σοφός κατά Θεόν και μωρός κατά κόσμον, παραμένει ξένος εν μέσω του κόσμου, όπως και ο Υιός του Θεού. Εις τα ίδια έρχεται και οι ίδιοι δεν τον παραλαμβάνουν (Ιω. 1, 11), δεν τον κατανοούν. Κάποτε, ούτε και αυτοί οι άνθρωποι της Εκκλησίας, οι σοφοί και δραστήριοι.

Η μυστική και σιωπηλή ζωή του είναι επτασφράγιστο μυστήριο, για όσους δεν κοινωνούν του πνεύματος του. Τον θεωρούν κοινωνικά άχρηστο και ιεραποστολικά άεργο. Έτσι η ζωή του είναι κρυμμένη συν τω Χριστώ εν τω Θεώ και θα φανερωθή εν δόξη, όταν φανερωθή και ο Χριστός, η ζωή του (Κολασ. 3, 4).

Μόνο η καρδιά ενός ανθρώπου, που συνεχώς καθαρίζεται με την μετάνοια από τον εγωισμό, την ιδιοτέλεια και τα πάθη, μπορεί να αγαπήσει αληθινά τον Θεό και τον άνθρωπο. Εγωισμός και αγάπη είναι ασυμβίβαστα. Πολλές φορές ο εγωιστής νομίζει ότι αγαπά, αλλά η «αγάπη» του αυτή είναι συγκεκαλυμμένος εγωισμός, κρύβει την ιδιοτέλεια και το συμφέρον.

[Συνεχίζεται]